

Axel M Murray

19 Maj 1922

17 juni 2013

Axel M Murray föddes 19 Maj 1922 i Hudiksvall där han växte upp i komministergården på Långgatan 22 med sina föräldrar, komministern Adolf Murray och hans prästfru Ann-Margarethe Murray. Axel var yngst i barnaskaran om 9 barn. Vid runt 10 års ålder flyttade familjen till Vänge-Läby utanför Uppsala där Adolf Murray fick tjänsten som kyrkoherde, en tjänst som han hade intill 1940 då han avled efter att ha insjuknat i leukemi.

Efter skolgång vid Högre Allmänna Läroverket och S:t Sigfrids internatskola blev det efter realexamen handelsstudier vid Schartaus handelsinstitut i Stockholm där han blev vald till elevkårens ordförande för läsåret 1944-45.

Under tiden vid Schartau så förälskade sig Axel och hans blivande livskamrat Märta, dotter till Gunnar och Ingeborg Carlsson, i varandra. Dom förlovade sig 10 juni 1945 och gifte sig 27 juli 1946 i Lovö kyrka.

Efter 2 år i en lägenhet på Gullmarsvägen 13 så flyttade den snabbt växande familjen till Tappsunds Gård på Ekerö.

Axel & Märta fick 7 barn som alla föddes under åren 1947-1956. Dom bodde på Ekerö fram till i början av 70-talet då dom flyttade till Danderyd och en lite mindre villa som kändes mer ändamålsenlig då alla barn blivit vuxna.

Tyvärr så rycktes Axels fru Märta bort alldeles för tidigt , redan 1984 vid blott 59 års ålder.

Axel hade en framgångsrik karriär som affärsman. Han började 1945 på Florenius & Co AB som han senare övertog 1962. Hans arbete tog honom runt i världen och han tillhörde pionjäreerna i textilhandel med Fjärran Östern. Axel var en extremt nyfiken, utåtriktad och handlingskraftig person. Han var aktiv i många sammanhang, bl a som Ordförande i Handelsagenterna, Travellers Club, Rotary och inte minst under närmare 50 år som styrelsemedlem i Murrayska Släktföreningen, varav 12 år som ordförande. Släkten och släktföreningen hade en mycket stor betydelse för Axel som arbetade inte bara länge, utan också mycket engagerat, för släktens och fondens bästa.

Sedan slutat av 80-talet så fick Axel en ny livskamrat, Karin, som även hon något år tidigare mist sin livspartner Ingemar Gustafsson. Axel och Karin gifte sig sedemera och fick många lyckliga år tillsammans.

Många av oss kan lätt återkalla minnet av den storvuxne, högljudde, positiva, energifyllda och karismatiska Axel , som väl märktes när han intog ett rum. Det var aldrig långtråkigt i Axels sällskap och han gav alltid betydligt mer än vad han tog.

Axel somnade in den 17:e juni 2013.

Bengt-Eric Murray Ulla-Brita f Persson

Bengt-Eric Murray född 8/4 1921 i Hudiksvall och Ulla-Brita f Persson född 13/7 1924 i Kristianstad hade varit gifta i 67 år när Bengt-Eric efter kortvarig försämring av flerårig hjärt-lungsjukdom avled på Eskilstuna sjukhus 30/8 2013. Han hade då sedan ett år bott på ett äldreboende i Strängnäs, där Ulla-Brita sedan drygt två år vårdades med demenssjukdom. Bara sex veckor senare 10/10 avled Ulla-Brita i sin bostad efter en kort periods avtackling.

Bengt-Erics dröm sedan barnsben var att få arbeta med jordbruk. Efter att ha avlagt realexamen i Växjö flyttade han till Skåne och arbetade på Slettängs gård. Bengt-Eric började studera på jordbrukshögskola 1941 på Önnestad utanför Kristianstad. Ulla-Brita från Vittskövle studerade där på folkhögskolan.

De förälskade sig i varandra och umgicks under ledig tid på skolan, samt i Ulla-Britas föräldrahem på jordbruksgården Segesholm nära Vittskövle slott utanför Kristianstad. Hennes föräldrar utgjorde ett stort stöd för Bengt-Eric som 19 år gammal under kort period mist sin far Adolf och älskade brodern Bertil. Bengt-Eric fullgjorde sin värnplikt under de bistra beredskapsåren i Skåne och i Jämtland och utbildade sig sedan till reservofficer på Karlberg.

Midsommar 1946 firade de sitt bröllop på undersköna Forsakar i Degeberga i närvaro av Bengt-Erics sju syskon och moder Anne-Margrethe samt Ulla-Britas bror och föräldrar Emil och Anna Persson.

De nygifta flyttade till anrika godset Dagsnäs nära Hornborgasjön i Västergötland där Bengt-Eric hade tjänst som inspektör och sålunda ofta ridande till häst fördelade arbetsuppgifter för godsets alla anställda- 1947 föddes där Bengt-Otto.

Efter knappa två år flyttade familjen till Kroksta bondgård i Uppland där Bengt-Eric erhöll ett arrendat och äntligen självständigt fick sköta ett jordbruk. Första dottern Eva föddes 1948 i Uppsala. Efter tre år flyttade familjen vidare till Herrsätra gård utanför Vagnhärad i Sörmland. Resten av sina liv skulle makarna bli detta älskade landskap trogna. Arrendet omfattade skog, spannmålsmark och fastigheter men med egen djurbesättning och maskinpark. Lustfyllda men långa, hårda arbetsdagar följde och bar riklig frukt, men efter fem år inträffade en eldsvåda i ladugården som tvingade makarna att sälja överlevande djur och redskap på auktion. Den andra dottern Anne-Margrethe föddes 1956.

Bengt-Eric tjänstgjorde korta perioder som reservofficer redan under sin jordbruksverksamma tid och lyckades vid 36 års ålder få en tjänst på Strängnäs regemente som kapten, senare major, fram till sin pension vid 60 års ålder. Han var sedan verksam på soldathemmet upp till 80 års ålder, inom domkyrkoförsamlingen och som revisor på ett alkoholistboende. Nära bostaden i Ulfhäll skötte han nitiskt fram till 88 års ålder en frodigt grönskande kolonilott till omgivningens glädje och förundran.

Ulla-Brita uppfostrade sina tre barn. Familjen flyttade 1959 till en modern höghusbostad i Strängnäs med alla moderniteter, vilket underlättade hennes arbete. Hon började sedan när yngsta dottern blivit 7 år arbeta som frivilligassistent på FO-staben med utbildningar för Lottakåren, bilkåristerna och Blåstjärnan fram till sin pension vid 63 års ålder.

1969 flyttade makarna till eget radhus. Många födelsedagar och andra bemerkelsedagar firades i närvaro av släktingar och vänner i närbelägna Ulfhälls vårdshus. Därefter bodde de ett par år i en lägenhet innan Ulla Brita fick flytta till ett demensboende. Bengt- Eric besökte henne så ofta han orkade. Det sista året bodde de på samma boende och deras kontakt underlättades.

Bengt-Eric stora intresse genom livet var jordbruk, trädgård och att möta olika människor. Han deklamerade gärna dikter, som han lärt sig som ung.

Ulla-Brita hade hela livet en lust att studera och lära sig mer. Hon deltog i olika kvällskurser vid sidan av arbete och hushållsgöromål

Bengt-Eric begravdes 20/9 2013 i Strängnäs domkyrka med stor uppslutning från släkt och vänner och Ulla-Brita begravdes 1/11 i samma kyrka. Båda begravningarna förrättades av barnens kusin Bertil Murray enligt önskemål från Bengt-Eric och barnen.

Carl-Adolf Murray 1912-09-25-2014-07-10

Carl-Adolf – vår far och vän – dog en sommardag i juli 2014, 101 år gammal. Ännu ett par månader dessförinnan sa han att han var inställd på att bli 103. Så blev det nu inte men äldst i släkten blev han likafullt.

Carl-Adolf föddes i Forsmark i Uppland den 25 september 1912. Hans föräldrar oroade sig över att sonen inte visade intresse för mor Anne-Margrethes mjölk, och en amma inkallades från Stockholm. Carl-Adolf kunde senare säga att han hade velat veta vem hon var, han skulle vilja tacka kvinnan som räddade hans liv.

Tacksamhet för livet var ett av Carl-Adolfs kännetecken. Tacksamhet över att han fick lyckan att lära känna Märta Ejenmark, folkskollärare och organist i Arbrå när han år 1945 kom dit som pastorsadjunkt. Tacksamhet över den familj som blev hans. Tacksamhet – säkert parad med vanda – över att han snart anförtroddes ansvaret för stiftsgården i Undersvik. Till ansvarstagandet hörde också pengainsamlande och Carl-Adolf gjorde vad han kunde: skrev brev till alla de i Sverige boende konstnärer han kände till och undrade om de ville bidra till det konstlotteri (det blev snart två) som han såg framför sig. De flesta ville och nygifte Carl-Adolf reste snart, per tåg eller droska, runt i Ärkestiftet – medförande tavlor och skulpturer. Utställningar ordnades i församlingshem och skolor, lotter såldes och köptes och åtskilliga tusen kronor (värdet i dag är oklart) fann vägen till Stiftsgårdens kassakista.

Vi tror att han var i sitt esse där vid Ljunsjans strand, vår far som tidigare tvekat om vilken väg han skulle välja: trädgårdsmästarens, den i släkten rätt vanliga militära banan eller prästens. Men präst blev och förblev han – efter åren i Undersvik kom han 1962 som komminister till Ovansjö i Gästrikland och inom Ovansjö församling blev han kvar i 52 år. Efter pensioneringen år 1979 flyttade han till utkanten Gästrik-Hammarby – hemmet där låg dock inte längre bort än att han kunde ta cykeln till pastorsexpedition och församlingskyrka när han – ofta – ombads rycka in som vikarierande predikant eller konfirmandlärare eller vad det kunde vara. Hade han hunnit bli åttio när han frågade gruppen konfirmander, som han svarade för under en sommarmånad, om vilken tid på dagen de ville att ”läsningen” skulle ske? Ungdomarna måste ha sett fram emot på det hela taget lediga dagar och förslog klockan sju – på morgonen. Carl-Adolf, som inte var mycket för att dra sig i sängen sedan han väl vaknat, uppskattade förslaget. Inte nog med det, han cyklade mest varje dag den dryga milen in till Ovansjö för att sammanstråla med konfirmandgruppen där, och tog därefter med sig tonåringarna till platsen för dagens övningar – som kunde vara en badstrand någonstans i periferin.

Kanske var det en svaghet hos honom att han hade så svårt för att sitta stilla – bortsett från i solen där han kunde göra avkall på krav som väl oftast kom från honom själv. Soliga dagar hittade han sitt paradiset på balkongen – eller i ekan på sommarstugans vatten (han kunde ogenerat sträcka ut sig i båten som fick bära honom dit den ville och vi minns hur en av stuggrannarna hastade ut på vattnet eftersom ”en båt flöt runt, runt, det bådade inte gott”).

Carl-Adolf blev med åren alltmera av gästrikisk kulturpersonlighet. Somrarnas utställningar på Stenhuset i Hammarby – om lin och liljekonvaljer, sparkstöttingar, Storsjösägner eller Jenny Lind – kunde en onsdagskväll dra uppemot 150 personer. Vi vet att han skulle ha glatt sig åt att Stiftelsen Stenhuset fortsätter traditionen med utställning och därpå följande musik i kapellet (mammans initiativ) – med den äran.

Så var det då boken Selma Lagerlöfs papyrus och filmen Livet som gåva, som skildrade hans liv – denna togs fram med bland annat bidrag från Murrayska släktföreningen ...

De sista nästan tre åren hade Carl-Adolf sitt hem på äldreboendet Ovansjögården där han från fönstren kunde blicka ut mot den kyrka och prästgård som i flera decennier varit hans ”hem”. Att han i personalen fick möta många som han en gång döpt, konfirmerat eller vigat – liksom deras barn – blev en extra bonus. Far blev väl omhändertagen.

Hans sista tid blev tyngre, vid sidan av vår ”ljuse” och livsbejakande far mötte nu en mörkare sida, en undran över val och prioriteringar ... Men vi vågar säga att Carl-Adolf dog i frid.

Vi barn är tacksamma över att ha haft en sådan far

Margareta, Bertil, Kristina

Veronica Murray gick bort den 28de december 2014, av en akut hjärtinfarkt.

Veronica föddes i Stockholm 1949. Hon hade en underbar barndom med en filosof till pappa, en av Sveriges första kvinnliga chefer som mamma, en hund, en guvernant och mormor, alla inklämda i våningen på Valhallavägen. Hon visste tidigt att hon ville bli läkare och blev leg. läkare 1973. Samma år gifte hon sig in i Murrayaklanen, med sitt livs kärlek Edward, yngsta son till Gilbert. Enda sonen Malcolm föddes 1976.

Veronicas tidiga ljusa år följdes av svårare, då hon 1979 fick ett diskbräck som ledde till en ovanligt svår ryggsjukdom och hon blev till stor del liggande resten av livet. Hon genomgick hundratals operationer, över halva världen, men trots alla smärtor var hon en kämpe som behöll sin smittande humor och fortsatte att njuta av livet på alla sätt hon kunde.

På arbetsfronten arbetade hon oavbrutet vidare, trots alla svårigheter, ledandes globala forskningsstudier inom stroke. Precis innan hon avled hade hon fått ett forskningsanslag på 31 miljoner. På hemmafronten förblev hon ett outtröttligt stöd för sin man Edward fram till hans för tidiga död 2000, och likaså var hon ett stort stöd för hennes vänner. Hon var livmedicus till halva Johannes och hennes förmåga att se till att patienter fick rätt vård från toppläkare gjorde att flera har sagt att de har henne att tacka för livet. Hon har lämnat alla vänner och familj med en enorm saknad, men hon förblir ett föredöme för oss alla.

Aja

Aja Murray-Thorén föddes 1947 och växte upp på Tappsund som äldsta barnet i en syskonskara på sju. Sin fristad fann hon hos mormor Ingeborg men även i att måla tavlor.

Aja utbildade sig till konstnär på Nyckelviksskolan och bodde under en period på 60-talet i New York, vilket kom att prägla hennes konstnärskap men också cementera hennes fördomsfria och inkluderande människosyn. Aja levde efter devisen "Kärlek är det enda som blir större när man slösar med det" och såg undantagslöst det bästa i alla människor.

På sin konst försörjde hon sina tre barn mellan skjutsande till fotbollsmatcher och badplatser. Under somrarna i sitt älskade Järvsö målade hon de stenar som kom att bli hennes visitkort. Det finns över 20.000 Ajastenar hemma hos människor hon träffat.

Sin stora kärlek fann hon i Mats och tillsammans hade de många år och gjorde flera spännande resor i världen.

Hon hade ett stort engagemang i Rotary, kulturlivet i Solna och sina älskade barnbarn.

Aja somnade in på Stockholms sjukhem efter att förlorat kampen mot cancer, men inte utan att veckan innan bjuda över hundra nära och kära på avskedsfest.

Aja lever kvar i sin rika konstproduktion, sina böcker, dikter, sina barn och barnbarn men också i den minnesplats i Gamla Filmstaden i Råsunda som hon förärats av Solna Stad för sin konstnärliga livsgärning.

Fru Inga-lill Murray, Smedby (Öland) har avlidit i en ålder av 70 år.

Närmast sörjande är maken Jachie och barnen Michael, Peter och Christina.

Inga-lill föddes i Stockholm och växte upp på Fjäderholmarna i Stockholms skärgård. En väldigt speciell uppväxt som medförde många resor med båt för att kunna umgås med sina vänner och sköta sin skolgång i Gamla stan.

Inga-lills stora intresse för djur föddes tack vare en räv som hon fick tam på holmen. Detta intresse följde henne genom hela livet. Inga-lill drev hundkennel med stor passion under många år samtidigt som hon ägnade sig med stort engagemang för barn som farit illa under sin uppväxt. Hon öppnade sitt hem för dem under nästan 40 år och lät dem få känna sig trygga igen tills de kunde stå på egna ben. Många av dessa höll nära kontakt med Inga-lill till hennes död.

Inga-lill's stora längtan efter havet gjorde att hon på ålderns höst flyttade med Jachie till Öland för att kunna sitta i gungstolen under en filt och titta ut över havet och se sina barnbarn växa upp. Tyvärr vart den tiden inte så lång då cancer tog hennes liv alldeles för tidigt natten den 29/3 -15

Efter sig lämnar hon ett stort tomrum och kommer alltid bli ihågkommen som den underbara mor, maka och vän hon var.